

Arrest

nr. 33 368 van 29 oktober 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Nairutia, meerbepaald het dorp Mugunda. Uw beide ouders zijn van Kikuyu-origine. In 1997 trad u in het huwelijk met (N.J'M.). Ook hij is van Kikuyu-afkomst. Samen hebben jullie twee kinderen die momenteel bij uw ouders in Nairutia verblijven. Na jullie huwelijk, vestigden jullie zich in Nyahururu. Uw echtgenoot was een zakenman. Hij had een matatu waarmee hijzelf of zijn werknemers op de baan gingen en een wagen voor vijf inzittenden. U opende een boetiek in de stad. In augustus 2007 kreeg uw man problemen met zijn collega's. De meesten van hen behoorden tot de Mungiki-sekte en ze wilden dat ook hij zich zou aansluiten. Hij weigerde omdat ze betrokken waren bij illegale zaken en het heel moeilijk was om weer weg te raken uit de groepering, eens toegetreden. Uw broer, (J.N.) werd in 2007 immers gedood door leden van de Mungiki toen hij zich wou terugtrekken uit deze sekte waarbij hij zich

eerder vrijwillig had aangesloten. Na zijn weigering om toe te treden, werd uw man lastig gevallen. Hij moest betalen voor bescherming. Na enige tijd werd de som zo hoog dat hij weigerde nog verder te betalen. De Mungiki-leden werden kwaad en eisten opnieuw dat uw man zich bij hen zou aansluiten of dat hij zou betalen. Uiteindelijk gaf hij hen aan bij de politie. Één van hun leiders werd opgepakt maar korte tijd later weer in vrijheid gesteld bij gebrek aan bewijs. De aangifte die uw echtgenoot had gedaan had het omgekeerde effect. De Mungiki-leden werden nog kwader en waren beledigd omdat één van hun leiders was opgesloten door toedoen van uw man. Ze bleven hem verbaal bedreigen en ze kwamen ook naar uw boetiek om te zeggen dat jullie zich bij de sekte moesten aansluiten. Jullie besloten uiteindelijk om Nyahururu te verlaten en een nieuw leven op te bouwen in Kericho. Omdat de beslissing vrij snel genomen werd en jullie niet meteen een school konden vinden, brachten jullie de kinderen naar uw ouders. Op 5 september 2007 verhuisden jullie. Nadat de nodige documenten geregeld waren, konden jullie de beroepsactiviteiten die jullie in Nyahururu hadden opgestart, verder zetten in Kericho. Jullie hadden er aanvankelijk geen problemen omdat de mensen er niet van op de hoogte waren dat jullie Kikuyu zijn. Tijdens de nacht van 15 maart 2008 werd u wakker van het lawaai dat u buiten hoorde. U wekte uw man en jullie luisterden naar wat er gezegd werd. U hoorde stemmen die zegden: 'ze gaan ons doden', anderen die riepen: 'het zijn Mungiki, we gaan ze doden, zij hebben onze mensen gedood, we moeten wraak nemen'. Uw man zei tegen u dat jullie gevaar liepen, hij zei dat u moest gaan lopen voor uw leven, wat hij zelf meteen deed. U was verward, volgde hem korte tijd later langs de achterkant van uw woning maar zag hem niet meer. U ging zich verbergen in een plantage tot de volgende morgen. Vroeg in de morgen verliet u de plantage. U kwam twee politieagenten tegen en deed hen uw verhaal. Ze zeiden dat u zich bij een aantal anderen moest voegen die stonden te wachten op een vrachtwagen. Ze legden u niet uit waarom. U passeerde langs uw woning maar die was volledige vernield. Ook jullie wagens waren verdwenen. U hoorde verhalen van andere mensen die vernomen hadden dat hun kinderen of verwanten om het leven waren gekomen in Central Province. Toen de vrachtwagen kwam, stapte u op. U verloor het bewustzijn en kwam terecht in een displaced camp in Nakuru. U had verwondingen aan handen en benen en raaskalde. Twee dagen na uw aankomst voelde u zich wat beter en ging u even wandelen in het kamp. U liep er (M.M.) tegen het lijf, de man die door toedoen van uw echtgenoot in de cel was beland. Drie mannen vergezelden hem en hij stelde u aan hen voor als de vrouw van de man die hem in de cel had doen belanden. Hij zei dat hij en zijn collega's verantwoordelijk waren voor dit kamp en vroeg u of u kon zeggen waar uw echtgenoot was. U antwoordde dat u het niet wist en hij zei dat u het tegen de volgende morgen moest kunnen zeggen zoniet zou u het lastig krijgen. Daarna zetten ze hun weg verder. U had schrik en heel vroeg de volgende morgen vertrok u uit het kamp. U ging te voet tot u een plaats genaamd Kiti bereikte. U was uitgeput toen u er aan kwam en ging tegen een boom zitten. Een vrouw van middelbare leeftijd merkte u op en zag dat u het moeilijk had. Ze stelde u niet veel vragen, vroeg enkel uw naam en stelde voor dat u met haar zou meegaan. Bij haar thuis deed uw verhaal uit de doeken. De vrouw, mama (M.), stelde voor dat u bij haar zou blijven. Op 20 mei 2008 zei ze dat Mungiki's naar de woning van de mensen uit de buurt kwamen. Het feit dat u bij haar verbleef zou een probleem kunnen vormen. Heel vroeg 's morgens de 20ste mei 2008 vertrokken jullie naar het volgende dorp. In Malo Sabo stelde mama (M.) u voor aan een andere vriendin van haar: (M.W.). Zij was de voorzitter van een vrouwengroep die tweewekelijks en soms wekelijks samenkwam. Soms kregen ze tijdens de bijeenkomsten het bezoek van een blanke vrouw die hen financieel ondersteunde. Op 23 juli 2008 werd u door (M.) voorgesteld aan die blanke vrouw. (B.) zei u dat ze vrouwen met problemen helpt maar zag niet meteen een oplossing voor uw probleem. Op 30 juli 2008 kwam ze terug met haar chauffeur. Ze vroeg u wat persoonlijke spullen mee te nemen en jullie vertrokken met haar wagen naar de luchthaven. Dezelfde dag nog verliet u Kenia in het gezelschap van (B.). Een directe vlucht bracht jullie naar Brussel. Aan de grenscontrole kreeg u de nodige documenten in handen gestopt. Onmiddellijk na het passeren van de controle moest u die opnieuw afgeven. U vroeg op 31 juli 2008 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U haalt in uw verklaringen meerdere daden van vervolging aan en verwijst hierbij naar verschillende actoren.

Zo maakt u melding van een aanval op uw verblijfplaats in Kericho door onbekenden waarbij mensen van Kikuyu-afkomst werden gevisieerd op verdenking tot de Mungiki-sekte te behoren. U vermoedt dat jullie daarbij slechts een doelwit vormden omdat jullie in een woning huisden die jullie huurden van een eigenaar van Kikuyu-afkomst. Er rijzen echter geloofwaardigheidsproblemen met betrekking tot uw aanwezigheid in Kericho in de periode kort na het uitbreken van het verkiezingsgeweld. Gevraagd naar andere gebeurtenissen in de stad in die periode antwoordde u vaak ontwijkend. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat in Kericho de Kikuyu (net als de Kisii) expliciet gevisieerd werden. Begin januari 2008 al werden huizen in brand gestoken en personen aangevallen door Kalenjin bendes. Ook begin februari 2008 laaide het geweld weer op en gingen Kikuyu huizen in vlammen op. Rond 7 maart 2008, na het sluiten van het regeringsakkoord tussen president Kibaki en oppositieleider Odinga, werden er opnieuw Kikuyu aangevallen. Toen u door de interviewer gevraagd werd of er geweld geweest was in Kericho vóór 15 maart 2008 antwoordde u: 'Ja, maar dat had geen effect op ons'. Gevraagd wat meer details te verschaffen, antwoordde u ontwijkend: 'Dat had betrekking op politiek maar ik was er niet bij betrokken, bij politiek'. Er werd u uitgelegd dat gevraagd werd naar wat er gebeurd is en wanneer in Kericho waarop u zei dat dit onmiddellijk na de verkiezingen was, toen werd aangekondigd dat Kibaki gewonnen had en niet de eerste minister. U zei dat er woningen werden platgebrand van de Bantu's maar dat dit verder was dan waar u woonde en u haalde Nyagacu en Burnt Forest aan als plaatsen (Cg, pp.10-11). Gelet op de omvang van het geweld en het feit dat Kikuyu's gevisieerd werden in Kericho zoals overduidelijk blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en waarvan u blijkbaar niet op de hoogte bent, kan niet anders dan worden geconcludeerd dat u niet in Kericho was in de periode na de verkiezingen. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u en uw echtgenoot Kericho diende te ontvluchten omdat jullie als Kikuyu geassocieerd werden met de Mungiki-sekte.

Wat betreft het probleem waarvoor u en uw echtgenoot Nyahururu hebben verlaten dienen volgende bemerkingen te worden gemaakt. U stelde dat uw echtgenoot bedreigd werd door de Mungiki-leden om hen te betalen, om tot hun organisatie toe te treden en uiteindelijk vreesde voor zijn leven nadat hij hen had aangegeven bij de politie. Er kan geen band tussen deze vervolgingsfeiten en de Vluchtelingenconventie van Genève worden weerhouden. De bedoelingen van de personen die uw echtgenoot viseerden, hadden immers een criminele oorsprong, het betreft met name daden van banditisme met financieel gewin als hoofdbedoeling. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat jullie door de Mungiki werden lastig gevallen omwille van jullie nationaliteit, religie, politieke overtuiging, het behoren tot een sociale groep of etnische origine. Evenmin kan u omwille van de dreiging van Mungiki-leden de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Door van woonplaats te veranderen is aan jullie problemen een eind gekomen. Er dient dan ook te worden besloten dat er een valabel intern vluchtalternatief voorhanden was. U hebt geen overtuigende redenen aangebracht waarom dit niet langer het geval zou zijn, gesteld dat u zou terugkeren naar Kenia. Hierover nader gehoord, verklaarde u dat de Mungiki elkaar contacteren en opereren als een soort politie waardoor het niet uitmaakt of je in Nairobi, Nyahururu of Nakuru bent (Cg, p.9). Dit wordt echter tegengesproken door de feiten die u zelf hebt aangehaald. U hebt immers geen verdere problemen meer gehad omwille van de eerdere gebeurtenissen in Nyahururu. Het is slechts bij toeval dat u de persoon die door toedoen van uw echtgenoot korte tijd in de cel is beland tegen het lijf bent gelopen. Toen hij u herkende heeft hij u daarenboven niets in de weg gelegd. Hij zei zelfs uitdrukkelijk dat hij belangrijkere zaken te doen had. Weliswaar heeft hij een verbale dreiging geuit maar deze is zeker niet van die aard om te besluiten dat u risico zou lopen op ernstige schade in de betekenis van de definitie van subsidiaire bescherming. Dit alles is dan nog in de veronderstelling dat u daadwerkelijk in een kamp verbleven hebt aangezien hierboven werd uiteengezet dat uw verblijf in Kericho in de periode na het uitbreken van het verkiezingsgeweld niet aannemelijk overkomt.

Los van deze feiten zei u ook schrik te hebben dat u zou worden besneden (zie ook medisch attest van de hand van dokter (M.S.) dd. 24/02/09 dat bevestigt dat u niet besneden bent). Maar uw vrees om te worden besneden is louter van speculatieve aard. U bent 36 en hebt tijdens het gehoor op geen enkel moment melding gemaakt van onontkoombare druk die op u werd uitgeoefend in het verleden opdat u zich zou laten besnijden. U verwees weliswaar naar uw schoonfamilie maar voegde er aan toe dat zowel u als uw echtgenoot geen voorstander waren van besnijdenis waarmee de zaak was afgedaan. U liet zich enkel in algemene bewoordingen uit over het feit dat de Mungiki al mensen gedwongen hebben besneden, vrouwen verkrachten, vrouwen hun kleren afnemen als ze een broek of een minirok dragen (Cg, p.13). U haalt geen concrete gegevens aan waaruit zou moeten blijken dat die vrees in uw individueel geval reëel en gegrond zou zijn.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1).

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat de huidige situatie in Kenia niet beantwoordt aan alle vereisten van de definitie in artikel 48/4. Het land werd inderdaad getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, maar eind maart 2008 zijn de gemoederen in bepaalde regio's bedaard. Meerbepaald eveneens in de regio van waar u afkomstig bent namelijk Rift Valley Province. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. De VN heeft het niveau van onveiligheid (op de veiligheidsschaal) in Nairobi en Mombasa teruggebracht tot fase 1. Op dit moment kan men bijgevolg niet meer spreken van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict (zie informatie die werd toegevoegd aan het dossier). Artikel 48/4 § 1 is bij gevolg niet van toepassing aangezien het hier een eventueel risico betreft en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze evaluatie geldt onder gelijkblijvende omstandigheden. Ze is vanzelfsprekend onderhevig aan evoluties ten gevolge van een gewijzigde situatie. U gaf doorheen uw asielrelaas evenmin aanwijzingen die erop zouden wijzen dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong andere risico's op het lijden van ernstige schade, i.c. een risico op doodstraf of executie (Artikel 48/4 § 2 a van hogervermelde wet) of een risico op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing (Artikel 48/4 § 2 b van hogervermelde wet) zou lopen.

De verklaringen die u afgelegd hebt met betrekking tot uw reisweg komen geenszins overtuigend over. U verklaarde dat een blanke vrouw voor u zonder enige tegenprestatie de nodige documenten heeft geregeld en u het land uitgeholpen heeft. Het is in het geheel niet duidelijk waarom u van een dergelijk voorrecht hebt kunnen genieten. Uw verklaring dat zij normaal gezien vrouwen helpt maar dat u niet kon worden geholpen en ze alles wilde betalen omdat u grote problemen had en nergens naartoe kon, is niet overtuigend te noemen. U kon daarenboven geen informatie verstrekken over de identiteit van deze dame -met uitzondering van haar voornaam (B.)- of de documenten waarmee u naar België gereisd bent.

U bent niet in het bezit van enig document zodat een controle van uw identiteit niet mogelijk is. Het medisch attest van de hand van dokter (S.) (dd. 23 december 2008) dat vermeldt dat u talrijke littekens op beide onderbenen vertoont is niet van die aard om de hierboven gemaakte opmerkingen te wijzigen. De omstandigheden waarin u de verwondingen die tot deze littekens hebben geleid, hebt opgelopen, kunnen hier immers niet uit blijken (zie document in administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster werpt een schending op van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen, de artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, alsook van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij betoogt dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij op de vlucht sloeg voor de Mungiki-sekte van Nyahururu naar Kericho, via het 'displaced camp' in Nakuru, tot België. Verzoeksters leven zou onleefbaar geworden zijn na de systematische weigering van haar echtgenoot om toe te treden tot deze sekte en de aangifte van de bedreigingen aan de politie.

Zij wijst er tevens op dat haar broer door de Mungiki-sekte gedood werd nadat hij uit deze sekte stapte. Verzoekster voert aan dat zij en haar echtgenoot noodgedwongen moesten verhuizen naar Kericho, waar zij eveneens werden achterna gejaagd door de Mungiki en geïsoleerd werden omwille van hun Kikuyu afkomst. Tevens stelt ze dat zij er ten onrechte van verdacht werden banden te hebben met de Mungiki, die hen bedreigden en afpresten. Derhalve zouden de Mungiki niet enkel een criminele

organisatie zijn, maar hoofdzakelijk een sekte die bepaalde etnische minderheden vervolgt en lastig valt, zoals de Kikuyu etnie. Zelfs in het 'displaced camp' in Nakuru zouden zij verzoekster bedreigd hebben haar het leven te ontnemen.

Verzoekster werpt op dat het veranderen van woonplaats onvoldoende bleek als intern vluchtalternatief. Zij vreest tevens het slachtoffer te worden van ernstige schade en verminkt en besneden te worden door de Mungiki, hetgeen zou blijken uit het medisch attest van dokter S. Verzoekster voert aan dat het algemeen bekend is dat de Mungiki-sekte massaal vrouwen verkrachten en besnijden.

Zij stelt aldus voldoende gegevens aan te halen waaruit blijkt dat haar vrees geïndividualiseerd, reëel en gegrond is en dat zij een reëel risico loopt het op lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Aangaande de motivering van de bestreden beslissing dat de huidige situatie in Kenia niet beantwoordt aan de definitie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoekster dat Kenia nog steeds een politiek onstabiel en gevaarlijk land is, waar er nog steeds willekeurig geweld heerst. De Commissaris-generaal zou toegeven dat er nog steeds een onveiligheidsniveau bestaat in Kenia gezien dit niveau slechts verlaagd werd en bovendien enkel in Nairobi en Mombassa. Over de overige plaatsen rept de Commissaris-generaal met geen woord, waardoor volgens verzoekster a contrario moet worden besloten dat het onveiligheidsniveau daar zeer hoog is dat zij aldus blootgesteld wordt aan een risico op het lijden van ernstige schade van foltering (besnijdenis) of te worden dood door de Mungiki.

Inzake haar reisweg, betoogt verzoekster dat B., een blanke vrouw, haar hielp Kenia te ontvluchten aan de hand van geleende documenten, zonder enige tegenprestatie te vragen. Verzoekster kon geen informatie verstrekken over deze persoon gezien zij volledig anoniem wenste te blijven uit vrees zelf slachtoffer te worden van de represailles door de regering of de Mungiki.

Met betrekking tot de opgeworpen ongeloofwaardigheid van verzoeksters aanwezigheid in Kericho, merkt zij op dat de Commissaris-generaal zelf erkent dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Kikuyu en de Kisii in Kericho expliciet gevisieerd werden en dat begin januari 2008 al huizen werden in brand gestoken en Kikuyu en Kisii werden aangevallen door Kalenjin bendes. Verzoekster stelt nooit het tegendeel te hebben beweerd en stelt dat deze etnieën nog steeds worden gevisieerd. De bestreden beslissing zou zich derhalve tegenspreken op dit punt.

Verzoekster besluit dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is gezien deze hoofdzakelijk gebaseerd is op feiten waar geen gegronde rechtvaardiging aan is gegeven.

Zij vraagt hoofdzakelijk haar de vluchtelingenstatus te verlenen of bij gebrek de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij aangetekend schrijven van 25 september 2009 legt verzoekster bijkomende stukken neer te ondersteuning van haar zaak: (i) haar doopkaart (ii) de identiteitskaart van haar vader (iii) een foto van de begrafenis van haar broer (iv) een brief van haar neef (v) drie artikelen aangaande de Mungiki.

2.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (zie sub 2.2).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster geeft niet aan welk "*beginsel van behoorlijk bestuur*" geschonden wordt door de bestreden beslissing, noch op welke wijze dit gebeurt, waardoor dit onderdeel van het middel niet dienstig wordt aangevoerd.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit en reisweg per vliegtuig, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

Zij bleek bovendien niet in staat te verduidelijken met welke vliegtuigmaatschappij zij reisde, noch welke naam er op het hiervoor gebruikte paspoort vermeld stond. Evenmin kon zij informatie geven over B., de persoon die voor de nodige documenten zou gezorgd hebben, haar reis betaald zou betaald hebben en haar tot in België begeleid zou hebben (administratief dossier, stuk 10, nr.33; stuk 3, p.3-4). Verzoekster beperkt zich ertoe te stellen dat B. anoniem wenst te blijven, hetgeen niet afdoende wordt geacht ter verklaring van de vaagheid van haar verklaringen omtrent deze persoon.

Tevens kan worden vastgesteld dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op de vragenlijst aangaf dat zij in Nyahururu geboren is (administratief dossier, stuk 10, nr.5; stuk 9, p.1), terwijl ze bij het CGVS verklaarde in Nairutia geboren te zijn (administratief dossier, stuk 3, p.2) en deze plaats tevens als geboorteplaats vermeld staat op de door haar neergelegde doopkaart (rechtsplegingdossier, stuk 9, nr.1).

Verzoekster slaagt er niet in haar vermeende vrees te worden vermoord door de Mungiki, die haar en haar echtgenoot zouden bedreigd hebben omdat deze weigerde toe te treden tot de sekte, aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen aangaande haar echtgenoot incoherent zijn wat betreft zijn geboorteplaats, gezien zij voor DVZ aangaf diens geboorteplaats niet te kennen, terwijl zij voor het CGVS verklaarde dat hij in Ngarua in Laikipia West geboren is (administratief dossier, stuk 10 nr.15; stuk 3, p.3).

Verzoeksters verklaringen dat zij en haar echtgenoot, na problemen van afpersing door de Mungiki in Nyahururu in 2007, naar Kericho zijn verhuisd en zij deze stad opnieuw dienden te ontvluchten in 2008 naar aanleiding van het post-electorale geweld in de streek, worden door de bestreden beslissing terecht niet geloofwaardig geacht gezien zij haar aanwezigheid in Kericho niet aannemelijk wist te maken, gelet op haar flagrante onwetendheid omtrent een aantal gebeurtenissen die daar plaats vonden tijdens de periode waarin zij er zou verbleven hebben. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat onder meer de Kikuyu na de verkiezingen in 2008 gevisieerd werden in Kericho, waarbij zij zowel in januari, februari als maart werden aangevallen. Gelet op de omvang van het geweld, kan van verzoekster weldegelijk verwacht worden dat zij hiervan op de hoogte is, te meer daar zij beweert net omwille van haar Kikuyu-afkomst de stad te zijn ontvlucht. Verzoekster beperkt zich ertoe te bevestigen dat Kikuyu en Kisii gevisieerd werden, zonder echter enige verklaring te geven voor de vastgestelde onwetendheden, waardoor de bestreden motivering dienaangaande, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, onverminderd overeind blijft.

Met betrekking tot de bedreigingen die de leden van de Mungiki-sekte ten aanzien van verzoekster zouden hebben geuit in het kamp in Nakuru, hetgeen haar rechtstreekse vluchtaanleiding vormt, stemmen verzoeksters verklaringen niet overeen. In de vragenlijst verklaarde zij dat de groep Mungiki's die ze tegenkwam in het kamp haar zeiden dat zij de volgende dag zouden terugkomen en als verzoekster dan nog zou beweren niet te weten waar haar man was, zij haar zouden vermoorden (administratief dossier, stuk 9, p.3). Ook het in het verzoekschrift houdt verzoekster voor met de dood bedreigd geweest te zijn, doch dit blijkt niet uit haar verklaringen voor het CGVS, waar zij stelde: *“hij zei nu hebben we een andere operatie maar morgenvroeg zullen we terugkeren en zal je moeten zeggen waar je man is, anders ga je het lastig krijgen”* (administratief dossier, stuk 3, p.8), hetgeen bezwaarlijk kan geïnterpreteerd worden als een doodsb bedreiging. Voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk

aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas en de gegrondheid van haar vrees te worden gedood door de Mungiki.

Aangaande de door verzoekster opgeworpen vrees voor besnijdenis, is de bestreden beslissing terecht van oordeel dat deze vrees louter speculatief is gezien uit haar verklaringen niet blijkt dat zij in het verleden ooit enige dwang heeft ondervonden om zich te laten besnijden en dat haar echtgenoot hiervan geen voorstander was. Verzoeksters stelling dat het algemeen bekend is dat de Mungiki-sekte massaal vrouwen verkrachten en besnijden, welke zij overigens niet onderbouwt met enig begin van bewijs, wordt niet afdoende geacht gezien zij haar voorgehouden vrees in concreto dient aan te tonen. De bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vrees ten aanzien van de Mungiki mede in acht genomen, bevatten haar verklaringen geen concrete elementen ter ondersteuning van haar vrees om door de sekte te worden besneden, dan wel verkracht. Uit het bijgebrachte medische attest kan enkel worden afgeleid dat verzoekster niet besneden is, waardoor het niet vermag afbreuk te doen aan de bovenstaande overwegingen.

De door verzoekster neergelegde foto, waarop de begrafenis van haar broer zou afgebeeld worden, volstaat op zich evenmin om haar vrees alsnog aannemelijk te maken. Dergelijke foto vormt geen objectief bewijs van de dood van haar broer, noch van de omstandigheden waarin hij overleden zou zijn. Ook de bijgebrachte brief die afkomstig zou zijn van verzoeksters nicht kan niet worden beschouwd als een objectief bewijs.

Wat betreft de bundel algemene persartikelen die verzoekster bijbrengt aangaande de Mungiki-sekte, kan opnieuw worden opgemerkt dat deze niet volstaan ter staving van haar vrees gezien deze in concreto aannemelijk moet worden gemaakt en zij hierin, gelet op de bovenstaande overwegingen, niet geslaagd is.

Voorts kan worden opgemerkt dat, indien verzoeksters vrees ten aanzien van de Mungiki al geloofwaardig zou worden geacht, zij niet aantoonde dat zij geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de Keniaanse autoriteiten. Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk wordt opgetreden tegen deze sekte (stuk 15, p.18), hetgeen tevens blijkt uit het feit dat één van de Mungiki-leden die verzoeksters echtgenoot zouden afgeperst hebben toen zij in Nyahururu verbleven - hoewel deze weliswaar later vrijgelaten zou zijn wegens gebrek aan bewijs - opgepakt werd nadat haar echtgenoot hiervan aangifte deed (administratief dossier, stuk 3, p.3).

Bovendien maakt zij niet aannemelijk waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn zich elders in Kenia te vestigen teneinde haar voorgehouden problemen te ontvluchten, daar zij zich tijdens het gehoor op het CGVS beperkte tot de loutere bewering dat de Mungiki opereren als een soort politie en in contact staan met elkaar, waardoor het niet zou uitmaken waar je verblijft (administratief dossier, stuk 3, p.9). Zij brengt geen elementen bij die afbreuk kunnen doen aan de terechte motivering omtrent het voorhanden zijn van intern vluchtalternatief, zodat deze onverminderd overeind blijft.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Voor zover verzoekster haar vraag om subsidiaire bescherming steunt op dezelfde feiten als deze ten grondslag aan haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van dit relaas, het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief en de nationale beschermingsmogelijkheden (zie sub 2.1.2).

Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 15: "landeninformatie", nr. 1) kon verweerder terecht afleiden dat de situatie in Kenia op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekster betwist deze vaststelling, doch brengt zelf geen concrete elementen bij ter weerlegging van de voormelde informatie.

Derhalve kan aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS